

ROBERT TAKARIČ

ONLAJN EKSKURZIJA

URNEBESNI VODIČ KROZ KRIVO ODRASTANJE

■ Laguna ■

Nemojte nama da eksperimentišete,
ali sada vas, kao nikada pre, lepo molimo!

SADRŽAJ

Da se upoznamo	17
Onlajn ekskurzija: Deo prvi	33
Onlajn ekskurzija: Deo drugi	57
Rođendan u doba virusa	83
Noć kada me je proganjala škola	105
Preokret!	113
Neću više da pišem.	117

JEDNOG DANA
KIŠA JE PADALA
DVA DANA

ALI JE...

... JEDNE GODINE
VIRUS TRAJAO

BAR DVE
(školske) GODINE

(prepravljeni grafit na zidu
pored ulaza u našu školu)

A negde sa desne strane gde je pisalo:

**PRVA ljubav
Tamara**

Sada piše:

**PRVA ljubav
~~Tamara~~
ONLAJN**

Ima i grafit koji nismo mi pisali. Tu u dvorištu se subotom skupljaju neki bivši đaci. Oni su to pisali.

**GODINA PROĐE,
ALI NAJBITNIJE
DVE NEDELJE PIKA
NIKADA**

(pik = vrhunac epidemije)

Sve druge objave na dvorišnim zidovima i ograda-
dama su manje bitne. Jedna **BAKA**, koja četvrt-
kom prolazi pored naše škole, obično stane i
prekrsti se. Mislim da to radi više puta i da je
nekako uznemirena. Znamo, to u njeno vreme
niko nije radio. **Zidovi ne služe za pisanje
poruka.** Naročito ne ako su zidovi školski.

Koji sam ja meni car kad ovako nešto za-
ključim i branim školske zidove! Mislim, baš sam
primeran i veoma uspešan đak.

Neću više!

Ali od silnih grafita i škrabotina ovo davno
ne izgleda kao ulaz u nešto što se zove **ŠKOLA.**

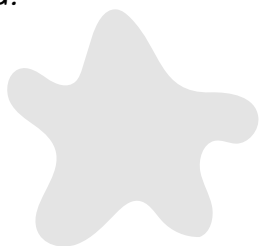
A u stvari sam hteo da kažem da ni naša na-
stava više ne izgleda kao ona prava školska. Ni
užina više nije ista i ne idemo u školsku menzu.

Samo su nam **MASKE** iste.

I počelo je da boli.

Mama obično kaže da je boli duša.

E, TO BOLII!

Na ovom mestu kod normalnih knjiga obično se piše **UVOD**.

Nije da je ovo neka **NENORMALNA** knjiga, ali će na ovom mestu ipak pisati nešto kao

IZVINJAVAMO se deci...

- Jutros sam pročitao da se jedan skandinavski ministar, ili šta je već, **IZVINIO DECI** i tražio da im oprostite ovo ludilo sa **virusom**. Rekao je da su veliki krivi što su ugrozili male i da će uništiti celu jednu školsku generaciju koja na vrlo čudan način prati nastavu i pohađa školu. Neki bi rekli da ovo i ne liči na školu. Izgubiti u ovim godinama jednu školsku **EKSKURZIJU**, jednu **PRVU LJUBAV**, čak i jednu školsku **užinu** je nenadoknadivo – nadahnuto je govorio tata.

- Jadniiii, evo, samo što ne zaplačem. Ma daj, bre, Marko, gde si to čitao? Šta ima da se izvinjava deci što ne idu u redovnu školu? Pitaj ih samo da li im je bolje ovako ili onako. Pa na **TikToku** ja vidim objave. Od sutra počinje godišnje doba savršenstva, počinje **ONLAJN**... Oni proslavljaju vreme koje ne provedu u školi – prekinula ga je mama.

- Ne znam, nisam siguran... Možda je ovo potrebno i možda se deca raduju. Ali da ekskurzije i **prve ljubavi** na ekskurzijama neće doživeti, to je sigurno. Lako je nama u ovim godinama. Na primer, ja sam išao na ekskurziju svake godine

osim ono jednom kada je učiteljica slomila nogu.
A možda smo i tada išli.

– Lupaš ti, lupaš.

– Tata, a znaš da mi idemo u školu – javila se i *moja sestrice* dok joj je iz usta ispadao kornfleks. Tačno sam čekao da se javi. Jedino što ne znam koga će napasti. Ona to tako sve lepo uvije i priča joj je kao karamel bombona. Ona ima više godina nego što je prikazano u izvodu iz **MATIČNE** knjige.

– Znam, sunce moje, ja pričam za ove starije kao što je tvoj brat. Pričam i za one starije kao što je tvoja sestra od tetke, Milica Mijo. Oni su ti kojima je najteže.

– *Tadniiiiii* – e, to je već preuzela od naše majke. – Hajde to što Vuk ne ide onim autobusom. Ali kako će bez prve ljubavi. Hoće li on (pa me je onako bezobrazno naivno pogledala) sada biti **BOLESTAN** ili će biti još bolesniji? I ovako su tako slabi. Naša učiteljica kaže da su oni najslabiji razred u školi.

– Marko, da li ti vidiš šta si uradio? – pitala je majka.

- Sunce moje, to je **PRVA LJUBAV**, to nije neka bolest. To ti se dešava kada se jedan dečak, kao što je tvoj brat, **ZALJUBI** u jednu devojčicu iz škole.

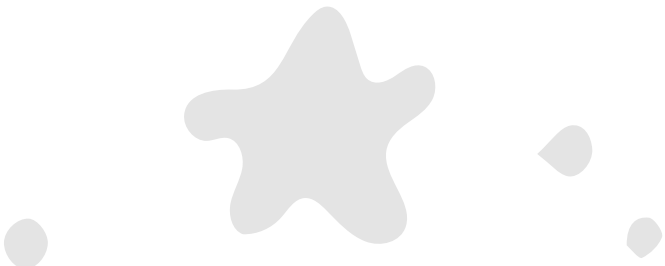
- *Ahaaaaaaaa* - kao shvatila je. - A ja se ovako mala već uplašila da nije nešto s mojim jedinim batom. On je tako dobar kao neka kruška. Još ako ga neka tamo devojčica pokupi i slomi. Šta ako ga uberu? Ko će da ga pazi ako neću...

Mislim da sam tada ustao od stola i ne umem da vam ispričam šta se kasnije desilo.

Znam samo da je ono **derište** dojurilo do mog drveta na kojem često sedim i tražilo me da se kao izvini, a da neće više nikad ni da pomisli da ću ja imati tu **PRVU** ljubav.

Pa da, šta će to meni u ovim godinama virusa.

Ja ću odmah imati drugu ili možda **TREĆU** ljubav.

DA SE UPOZNAMO

O mojoj porodici (nije OBAVEZNO čitati)

Znam da je ovo o meni i **MOJOJ PORODICI** trebalo prvo da napišem, ali nikada nije kasno.

Za korisnike TikToka i ostalih društvenih mreža koji nemaju vremena da pročitaju ovaj deo knjige treba napomenuti da autor upoznaje čitaoca sa svojom porodicom i govori o tome kako im je **virus** promenio živote i mesta stanovanja. Autor priča i o nekom Balaševiću i nekim pesmama. Ima tu i neki razgovor sa razrednom, ali nije bitan za dalji tok knjige. O onlajn ekskurziji niko ništa ne govori.

Mnogo pre virusa mi smo živeli u Novom Sadu, ali je moj tata onda dobio neko nasleđstvo od tetke i preselili smo se u **Kikindu**. Novosadski stan smo prodali, a novac je stavljen na neki račun jer će nam možda jednom „spasti glavu“ (eto, tako je rekao tata).

Posle smo se selili do **ZRENJANINA**, a sada smo nadomak grada u jednoj predivnoj spratnoj kući koju kao čuvamo.

Kada sam pitao za koga je to čuvamo, reče-no mi je da ja to sa mojim školskim mozgom ne mogu da shvatim.

Tata je nekada radio kao operater na radio-stanici *Joy*. Popravljao je kase, sastavljao zvučnike, radio u nekoj fabrici gde su motali neke kablove, i sve tako. Sada je **FRILENSER**. Radi za neku izraelsku televiziju preko interneta. Radi **PRENOSE** košarke, fudbala i golfa. Ode na sprat, zaključa se u neku sobicu i radi do jutra. Posle spava do četiri posle podne i onda opet sve ispočetka. Nekada ga i ne vidimo, a nekada mislim da on spava 24 sata.

Sa sprata se retko kada nešto čuje. Tišinu je prekinuo onaj dan u februaru kada je umro

Balašević. Onda se pet dana čula samo njegova muzika „Čovek sa mesecom u očima“, „Buba Erdeljan“, „Lega“ i još jedna pesma o dečaku. Mislim da je to bilo to. Nekih pet pesama se okretalo, obmotavalo i lepilo po našoj kući. I zidovi su naučili te pesme. Da je puštao one kompakt-diskove, polomili bi se.

Mama je, kada je prolazila pored mene, samo tiho napominjala da ćutim.

– Psssst! Moramo ga razumeti.

Proveravao sam na netu šta tačno znači reč frilenser i tamo piše da oni nemaju radno vreme i biraju projekte koje će raditi. Mislim da ovi koji su pisali o ovoj temi nemaju pojma i da je moj tata retko viđen **GOST** u delu kuće kojeg mi koristimo od kada je kao slobodan.

Mama je posebna priča. Bila je **LUTKARKA** u profesionalnom pozorištu. Pa onda nije bila zadovoljna platom i, ovaj, onim na S... (rekla je da se to zove „status“)... i da vam ja lepo objasnim – prešla je u slobodne umetnike. Jedno vreme

imala je svoje lutkarsko pozorište i pravila je velike lutke koje zove **MARIONETAMA**. Od kada je virusa i od kada deca uglavnom ne gledaju lutkarsko pozorište, moja majka se uglavnom muči. Ona jednostavno ne ume da se snađe.

Nekoliko puta mesečno kaže da joj je muka od života.

I mene isto tako *spopadne muka* kada me u školi razredna pita čime se bave i gde rade moji roditelji.

– Ovako, razredna, tata radi, ali ne radi jer je **FRILENSER**. Radi preko laptopa i nema ono što se odvaja za zdravstvo. Ne pitajte kako se to njegovo zanimanje zove.

– Šta ti, dete, pričaš? – kao, nije joj ništa jasno i ne zna ko mi je sastavio onu rečenicu o zdravstvu. – A majka?

– Majka je **lutkarka**, ali je trenutno bez lutaka.

– Šta?

– Paaaaaa... ne radi više u pozorištu i ne prima platu, i slobodan je **umetnik**.

– Dete moje, jedeš li ti ručak? Mislim, imaš li ti šta da jedeš?

– Imam, razredna. Ti frilenseri dobro zarađuju. Dok je sporta, eto i mi ćemo živeti.

Za **sestricu** me nije ni pitala.

I ona ima šta da jede.

A ume i da me **NERVIRA**. Jedino da nije tako bezobrazna. Moja sestra ima glavu jednog nežnog cveta. Nekada se taj cvet pretvori u glavu zmaja i bljuje vatru. Ali na moju veliku žalost, to samo ja vidim.

Ma, pogodilo me malo ovo oko ručka.

VIRUS je uništio i pozorišta i bioskope i biblioteke. Nije moja majka jedina koja ne zna šta će sa svojim lutkama.